

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ. ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ. ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΛΑΕΣ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Έκλεισαν πράγματι άμυσος την πόρτα και την άμπαρσαν.

μά τό πλήθος άπ' έξω άρχισε νά χτυπά μέ ξύλα και τσεκούρια, οδραλιάζοντας!

Σέ λίγο ή πόρτα έπιασε κ' ένας συρφετός άγριανθρώπων εισόδημος στό ίσογειο του σπιτιού, σπάζοντας και καταστρέφοντας τά πάντα. Βροχή έπαιρταν ή πέτρας στά παράθυρα!

— Πρώτοι νά βγούμε έξω, μέ κάθε θυσία! φώναξε ό Διονύσιος Γενναίος, και τράβηξε μέ τό ένα χέρι τό σπαθί του και μέ τό άλλο τό πιστόλι του. Οι πύο τοιμηροί Ουγενότοι δέν άκολουθήσαν μέ τά όπλα στά χέρια. Άρχισαν νά καταβαίνουν τις άκαλές μέ προφύλαξη. Όταν έφτασαν μπρός στην πόρτα τό ίσογειο βρέθηκαν μπρός! στους άναπάτους τον.

— Τίπο τό... Τίπο τό... φώναξε ό Διονύσιος Γενναίος. Οι πολιοκρηται δίως όρημιστην ένάντιον του σάν λυσασμένοι. Οι Ουγενότοι έποροβήθησαν. Κοιτών και βρογγιά πόνο άκούστηκαν. Δύο-τρεις σφοδίστηκαν κάτω νεκροί και τραπισίον τραυματίαν. Οι έπί κεφαλή; τών πολιοκρητών βλέποντας πώς έχουν νά μόνουν ή ανθρώπους άτελειμένους κ' άποφασισμένους νά ποιήσουν άκριβή τή ζωή τους, θέλησαν νά όπισθοχωρήσουν μέ έστιάθησαν. Τά πλήθη τό κόσμου που είχαν συρφεύσει στην όδόν 'Αγίου Άντωνίου τους έστρωσαν διαρκώς έμπρός, μέ άλλαλαγμούς και οδραλιάζα.

Ο Διονύσιος Γενναίος κατάλαβε τότε πώς ποτέ δέν θά ήμπορούσαν νά διασχίσουν τις χιλιάδες αυτές τό πλήθος. Είδη άκόμα πώς δέν είχαν νά μόνουν μόνον μέ φανατικούς πολίτας. Δέκρινε μεταξύ του πλήθους εκείνου άκαισως μορφές κακούργων. Ήταν εκεί ό τρομερός σφαγείς Πεζού, τόν όποιο Κάρολος, ό Θ... συνεχέρση μετά τις σφαγές τών Ουγενότων της φρικτής νύχτας του 'Αγίου Βαστολομαίου, ό περιφίμος λοποδύτης Κρουδέ, ό όποιος, ότος; άναφέρει ό Ιστορικός Θοπί, είχε την φρικωδέστατη μορφή του κόσμου, ό λοχαγός 'Ατόν, ό όποιος έδολοφόνησε κατόπι μέ τών Σαρλαμπό, τών 'Αρχηγών τών Ουγενότων ναύαρχο Κολιγγό κ' άλλοι, κ' άλλοι, τρομεροί, φρικτοί, άπαισίοι, έξαγριασμένοι, διαφόντες αίμα!...

Ο δρόμος όλόκληρος είχε την ύψη Κολάσσας! Μορφές άγριες, φωνές βλαστήμιες, κρότοι, πυροβολισμοί!...

Α' τό τους πρώτους που μπήκαν τό ίσογειο του σπιτιού του Πέτρον Γαβερύ, ήταν κ' ένας πανύψηλος άγριανθρώπος, Σίμων Περού όνομαζόμενος. Λοιπότε του ήταν νά σκοτώνη τά γέμικα όλοια, νά τά γδέρνη και νά πουλήη τό δέρμα τους! Συναθιμένους λοιπόν στό αίμα, μπήκε στό σπίτι του Γαβερύ, άποφασισμένος νά κομματιάσει μερικούς Ουγενότους. Ένας όμως άπό τους συντρόφους του Διονυσίου Γενναίου, του κατάφερε μέ δυνατή σπαθά και θά το σπασε τό κεφάλι στά δύο, σάν καρπούζι, αν δέν προφαιναν νά σέψη. Δέν την γλώσσα όμως έντελώς, γιατί τό σπαθί του Ουγενότου του έκοψε τό αυτί! Οδραλιόντας άπό πόνο, ό Περού, βγήκε στό δρόμο, άνέβηκε σ' ένα βαρέλι κ' έτσι αιματοκυλισμένος καθώς ήταν άρχισε νά άγορεύη στά πλήθη:

— Κυττάστε!... Ίδείτε πώς μέ κατάνησαν οι κακούργοι, οι αλρετικοί!... Έμπρός, άδέρφια, άς τους κάνομεν!... Τά πλήθη του κόσμου έξεμάθησαν. Χιλιάδες φωνών άντήχησαν: — Στή φωτιά οι αλρετικοί!... Στή φωτιά οι άχρείοι!...

Νέα πλήθη κόσμου κατάφρασαν στό μεταξύ αυτό, νέοι ροπαλοφόροι, κουρελιάρηδες, άγριοι, έτοιμοι γιά κάθε φασαρία!... Στην κραυγή του πλήθους σ'την φωτιά οι αλρετικοί, οι πλέον φανατικοί έφραξαν σ' ένα κοντικό σταύλο, άποψαν όσο άγριο βρήκαν εκεί, τό μετέφρασαν μπρός στό σπίτι του Γαβερύ, τό έφραξαν στό έργαστήριό του, ποτάν κάτω άπ' την δλη οικοδομή, και τό άναψαν. Τρασίσιες φλόγες άνεπείθησαν τότε άπό παντού. Άρχισαν νά καίγονται τά πάντα μέσα στό έργαστήριο του δυστυχούς Γαβερύ. Πυκνός καπνός άνέβαινε στό επάνω πάτωμα, ή στιγμή

ήταν κρίσιμος... Οι Ουγενότοι άντελήφθησαν πώς αν έμεναν κλεισμένοι εκεί πάνω, θά καγόντουσαν όλοι σάν ποντικοί. Έπρεπε νά κάνομεν νέα έφοδο κατά τό πλήθος. Ο Διονύσιος Γενναίος όρημας πρώτος στή σκάλα. Οι πύο τοιμηροί έφραξαν κατόπι του. Όταν έφτασαν στην έξάθυρα ό λαός τους επέτέθη μέ λύσσα. Τών άντέφρασαν όρους και κατάφρασαν νά βγούν ως τό δρόμο, σκορπίζοντας γύρω τους τών θάνατο!... Γιά μέ στιγμή νόμισαν πώς θά έσώζοντο. Τό πλήθος όποχωρήσες. Μέ συνέθη έξαφνα ό,τι και την πρώτη φορά. Τά πλήθη που βρισκότουσαν στά δύο άκρα του δρόμου δέν έννοούσαν νά μετακινήθουν κ' έτσι οι Ουγενότοι άναγκάστηκαν νά ξαναγυρίσουν στό καιόμενο σπίτι. Έξαφνα όμως ένά περνούσαν άπ' τό ίσογειο άκουσαν τόν Διονύσιο Γενναίο νά κραυγάζη:

— Τρέξτε!... Τρέξτε!... Έσώθημεν!... Τι είχε συμβεί; Ένας τοίχος του πυροπολυμένου έργαστηρίου του Γαβερύ είχε γκρεμιστεί έξαφνα κ' έτσι άνοιξε μέ μεγάλη τρύπα προς την αλή του πλαγίου μεγάρου Σενέλι. Τό γεγονός αυτό τό άντελήφθη άμυσος και ό Γαβερύ. — Υπάχει έξοδος προς την όδόν 'Αγίου Παύλου, φώναξε. Παράσε γρηγορά στην αλή τό μεγάρου. Οι Ουγενότοι δέν έχασαν ούτε στιγμή. Πήδησαν άνάμεσα στις φλόγες του έργαστηρίου και πέρασαν άπ' την τρύπα του τοίχου στην αλή τό μεγάρου. Τό μεγάρου Σενέλι ήταν άντελώς άκατοκρητο την περίοδο αυτή. Ένας έπιστάτης βρισκότανε μόνον σ' αυτό. Ο γνωστός μας Βερνάρδος Ζερβός, ό πονηρός και καταχθίνος. Ο Ζερβός βρισκόταν την στιγμή αυτή άκριβώς στην αλή. Ο Γαβερύ τόν είδε, έφραξε κοντά του και τόν είπε: — Βερνάρδος, φίλε μου, δώσε μέ τό κλειδί της πόρτας, που βγαίει στην όδόν του 'Αγίου Παύλου. Ο Βερνάρδος Ζερβός μισούσε τους Ουγενότους. Ποθοδός την καταστρόφη τους. Άπάντησε λωπόν στόν Γαβερύ, μέ την πονηρή και ή πουλη γωνία του:

— Τό κλειδί; τό έχω στό δωμάτιό μου. Πάω νά σάς τό φέρω... Έξαφνα όμως, καθώς έκαμα νά φύγη, ένα σιδερένιο χέρι τόν άρπάξε άπ' τό γακά και τόν κάρφωσε στή θέση του! Ήταν ό Διονύσιος Γενναίος, ό όποιος κατάλαβε, κ' ένα του βλέμμα, πώς ό Βερνάρδος ένευδέτο. — Στάσου, τόν είπε. Πού είναι τό δωμάτιό σου και πού τό κλειδί; — Τό δωμάτιό μου; Έκει επάνω, δεξιά. Τό κλειδί τό έχω στό συρτάρι μου τραπέζιου, ποτάναι πλάι στό κρεβάτι μου. — Κρατήστε τόν δοσ νά γυρίω, φώναξε ό Γενναίος κ' έφραξε ν' άνέβη στο δωμάτιό του Ζερβού. Σέ λίγο όμως γύρισε άφριζόμενος; άπό θυμό. Τράβηξε τό μαχαίρι του, τό άκούμπησε στό λαϊμό του Βερνάρδου και τόν είπε: — Δώσε μέ άμυσος τό κλειδί, διαφορετικά θά σέ σκοτώσω σάν σκύλο!

Ο Βερνάρδος έφραξε σάν βούβλο άπ' τό φόβο του. Άπλωσε στην τσέπη του κ' έβγαλε ένα μεγάλο κλειδί. Ο Γενναίος τόν τό άρπάξε και συγχρότως δέταξε τους Ουγενότους ποτάν μαζί του: — Δέστε τον χειροπόδρα και ρίξτε τον στό δωμάτιό του. Ειν' ικανός νά μέσ προδώση ό άθλιος. Οι Ουγενότοι δέν έχασαν καιρό. Έφραξαν τόν κήρ Βερνάρδο κάτω, τόν έδεσαν γαρά και τόν μετέφρασαν στό δωμάτιό του. Κατόπι έφραξαν όλοι στην πόρτα ποτβγαίει στην όδόν 'Αγίου Παύλου. Ο Γενναίος την άνοιξε, τους άφρασε νά βγούν όλοι έξω, βγήκε τελευταίος, ένακλειδύσες και πέταξε τό κλειδί στό κεραμίδια ενός γειτονικού σπιτιού. Ο δρόμος ήταν έρημος.

Τά πλήθη δέν είχαν άντελήφθη την φυγή τους. Έσα μπόφρασαν νά έξαφανισθούν στούς γύρω δρομίσκοις, χωρίς νά τους άντελήφθη κανείς.

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΕΠΑΝΕΡΧΟΝΤΑΙ!...

Αίμα λεπτά ύστερα άπ' την φυγή τών Ουγενότων, ένας τρομακτικός κρότος άντήχησε στην όδο 'Αγίου Άντωνίου. Τό σπίτι του Γαβερύ άποφρασθέν κατά τό ήμισυ, κατέπεσε εις έρείκια!... Τό πλήθος νομίζοντας ότι οι Ουγενότοι έτάφρασαν κάτω άπ' τά έρείκια αυτά, έξεραζόταν εις ματωδές λαχές...

(Άκολουθεί)

Διαρκώς έφρασαν νέοι ροπαλοφόροι.